

De Wolf

De maanden maart en april zorgen vaak voor spektakel in wielerland. De beelden die wij krijgen voorgeschoteld van 200 wielrenners die strijden voor de winst in een monument, vaak over veel te kleine wegen in Vlaanderen of Roubaix, zijn prachtig. Toch is zelf koersen minder zenuwslopend dan dit soort wedstrijden op tv kijken. Dit seizoen zat ik, sterker dan andere jaren, meer heen en weer te schuiven in mijn zetel. Ons seizoen begint later en telt ook minder wedstrijden, waardoor ik me steeds meer voelde als een paard dat maar niet van stal mocht. En dat terwijl de adrenaline en goesting uit mijn oren spoot!

In bocca al lupo

En we zijn los! Neergestreken in Italië. Ik mag hier graag komen. De passie en belevenis van het leven is net wat anders dan bij ons nuchtere Hollanders. *'In bocca al lupo'* betekent zoiets als 'In de bek van de wolf'. Een manier om iemand succes te wensen bij een belangrijk evenement. Correct antwoord is dan: *'crepi il lupo'*, 'Laat de wolf creperen'. Een mooie instelling om onze wedstrijden in te gaan. Timo en ik rijden hier in

Italië een serie wedstrijden ter voorbereiding op ons eerste piekmoment: de World Cup in Oostende eind mei. Tevens ons selectiemoment voor het WK, later dit jaar. Op moment van schrijven hebben wij onze eerste koers achter de kiezen: een klimtijdrit. Starttijd: 8:38 uur. Temperatuur: vier graden. Vervolgens in tien minuten naar boven jassen en in vijf minuten weer op leven en dood naar beneden. Een perfecte start van ons seizoen, zeg ik dan maar. Eenmaal terug in ons appartement horen wij het nieuws van Michele Scarponi. Verslagenheid maakt zich meester in het peloton en ook ons raakt het. Elke dag dat wij trainen op de Italiaanse wegen, of elders, wagen wij ons in de *'bocca al lupo'*. De jubelstemming van onze eerste overwinning dit jaar ebt eigenlijk onmiddellijk weg. Elke dag staan er nieuwe helden op en verdwijnen er ook weer enkele. Het leven hangt soms aan een zijden draad en ik vraag mij op dit moment af wie de touwtjes in handen heeft. Of is het gewoon pure willekeur waar en wanneer de dood iemand grijpt? De dood lijkt nodig om te leven, maar komt ineens wel dichterbij door

Scarponi. Zodra de dood dichterbij komt, groeit de noodzaak of drang tot leven, is mijn ervaring. Ook zo'n krachtige paradox. Ik neem mij in ieder geval voor toch nog eens wat beter op te letten, hier tussen al die Italiaanse tifosi.

Crepi il lupo

Om de paradox goed te behouden, wil ik niet met de dood eindigen maar met goed nieuws. De modus van trainen, koersen, eten, slapen en herhalen maakt ons beter en beter. Het zet ons steeds iets scherper. Het leven vraagt ook om strijdvaardigheid en soms recht in de bek van de wolf te kijken. Te strijden voor het leven. Vandaag stappen wij gewoon weer op de tandem zadel en rijden wij onze tweede koers. Onze eerste overwinning is binnen. Daarom eindig ik met een bekend gezegde in de sport: je kan hem maar beter al binnen hebben.

Vincent ter Schure (37) is een paralympisch wielrenner die lijdt aan de progressieve oogziekte RP (kokervisie). Op de Spelen van Rio won hij met piloot Timo Fransen op de tandem goud in de wegwedstrijd en zilver op de tijdrit en de 4 kilometer achtervolging.